

Kvøldartúrur

. . . nú tað fer at skýma . . .

Tú nemur meg, kinnareyði sól kongur, dagsins
gullmynt, og húð mín gerst ein hornhinna,
mønan ein sjónnerv og eg skelvi um allan kroppin,
gerist svimbul av teirri gullflóð, sum tú oysir
yvir bý og hav, og eg blindist.
Fyrr vóru hús og gøtur her - og eg veit,
tey eru her enn - og býurin ein annar,
og ikki hesin, sum tú hefur umskapt heilt.

Vit ganga á strondini. Bátarnir hjá
teimum, ið rógva út á nátt, standa klárir,
motorarnir dunka og kertuljós í framstavni
og allur býurin er úti og spákar, elskandi
ganga og leiðast, ungir menn ganga spelknir,
mammur og pápar, børn eta ís, gamlir menn
sita á fortovskaféum og hyggja at,
og myrknandi heygjar nærkast sum blíð djór.

Søti kvøldroðin legst á vík og vág,
armur tín nam mín beint nú sum av tilvild,
sum nam meg hendan unga kvinnan, ið gongur við lið mína
við smáum fetum og sveiggjandi, førum mjadnum,
biksvørtum, afturstroknum hári, fínligum hálsi, hásummars
bronsaðum akslum og oljubrúnum, brosandí eygum.
Eg drekki teg, flykrandi ljós, sum tónleik, sum vín,
sum forfedrar hennara drukku teg í nógv túsund ár.

Poknuti býur, *Eleftheria* eitur hon,
og hóast arr tíni eru gráir blettir í eygum hennara
eigur hon enn hesa løtu, nú ljósið sniðfundiga
spælir og boyggist um hennara andlit sum orð ella tónar,
tann rætt frá fyrndini at ganga her á keini
sum reiðskapur og verndari ljós tíns,

ið hon sankar saman í brunnar sína djúpa eygnasteina,
eins væl og hitt kæra frælsið at fara upp á gólv við tær.

Kæra kvöld, nógv túsund ára gamla ljós,
mjúkraddaði sangari, vøkur sum hendan kvinnan,
noyðist eg ei at tilbiðja yndið, sum tú leggur yvir
býin og fólkið, ein stoypiform
sum formar alt hann nemur, allan heimin?
Eg eri vorðin trælur tín, ja kanska borgari tín.
Eg tráí so nógv eftir at drekka teg upp, at eg
vil fylla ljóma tín og frælsi hennara í hvørja poknu.

Richard Berengarten

týtt hefur / translated by Agnar Artúvertin

interLitQ.org